

บทที่ 434

ขั้นตอนความลึกซึ้งของการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สิ่งที่คุณกำลังจะเขียนในบทสวดบทนี้ เป็นสิ่งที่คุณได้ค้นพบด้วยตัวเองบนเส้นทางแห่งความเชื่อและจากการค้นหาพระองค์ของคุณตลอด 25 ปีที่ผ่านมา ลูกขอถวายบทสวดบทนี้แด่พระองค์ด้วยความจริงใจ ความรัก และความเชื่อ ความศรัทธาอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

ลูกได้ค้นพบว่า การทำตามพระวาจาของพระองค์นั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ การทำตามพระวาจาของพระองค์นั้นในหลายบริบทมันเกี่ยวข้องกัน และเราจะทำตามบทนี้ได้ ต้องสามารถทำตามอีกบทหนึ่งก่อน มิฉะนั้นไปไม่ถึงแน่นอน แต่ที่สำคัญที่สุด ผู้จะทำตามพระวาจาของพระองค์ได้ต้องกำหนดเป็นเป้าหมายแห่งชีวิตเลย ว่าตนจะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระเจ้า เพื่อถวายเป็นพระเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อให้เพื่อนมนุษย์เห็นหรือต้องการคำชมเชยจากสังคม เป็นเรื่องระหว่างเรากับพระเจ้าเท่านั้น

สมัยก่อน ลูกจะเข้าใจตามแบบความคิดเดิมๆ ว่า สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเรื่องของ “ดวง” “ดวงบริวาร” ไม่ดี “ดวงกัลยาณมิตร” ไม่เสริม “ดวง...” แต่เมื่อวัยของการเป็นคริสตชนเพิ่มมากขึ้น ลูกค้นพบว่า สังคมไหนๆ มนุษย์ก็คือมนุษย์ เราจะคาดหวังว่าสังคมที่นับถือศาสนานี้จะดีกว่าอีกศาสนาหนึ่ง สังคมที่สมาชิกเป็นผู้มีการศึกษาสูงน่าจะเป็นคนดีกว่าอีกสังคมที่การศึกษาต่ำกว่าไม่ได้

แต่ทุกครั้ง แต่ละประสบการณ์ ลูกจะผิดหวังและเจ็บปวด มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่เหตุการณ์ แต่ทุกครั้งลูกจะรำพึงกับพระองค์

ถึงวัยนี้แทนที่จะมัวแต่ผิดหวังและเจ็บปวดกับประสบการณ์ต่างๆ ลูกหันกลับมาองวิเคราะห์หาเหตุผลของเหตุการณ์เหล่านั้นผ่านความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีในพระองค์ แล้วลูกก็ถึงบางอ้อว่าที่แท้ ... พระองค์ทรงกำลังสอนลูกให้สามารถมองข้ามทุกสิ่งและก้าวข้ามความรู้สึกของตัวเองให้ได้ในทุกเหตุการณ์ เป็นการขัดเกลาจิตใจลูกให้สามารถก้าวขึ้นไปอีกระดับหนึ่งนั่นเอง ☺

เป็นการค้นพบที่ทรงคุณค่าที่สุดอันดับสองของลูก หลังจากได้ค้นพบว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกและมนุษย์ทุกคนเลยทีเดียว

การสวดสวดประจำเป็นกิจวัตรประจำที่ลูกทำทุกคืนและใช้เวลาถึง 1 ชม. เศษทุกคืน มีเพื่อนเคยถามว่าทำไมใช้เวลานานจัง ส่วนใหญ่เราสวดสวดประจำใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ลูกบอกเพื่อนว่าช่วงเวลากการสวดสวดประจำของลูกนั้น เป็นเวลาที่ลูกใกล้ชิดกับพระเจ้าที่สุด ตอนทำก่อนสวดบทวันทาพระราชนิ ลูกจะสื่อสารกับพระองค์ ทูลสิ่งที่ลูกอยากทูลให้พระองค์ทราบและที่สำคัญที่สุด ลูกมีรายชื่อบุคคลที่ลูกสวดภาวนาให้ยาวเหยียดเลยและมีอีกหนึ่งรายชื่อที่ป่วยหรือมีปัญหาเรื่องสุขภาพ มีทั้งเพื่อนที่สนิท ไม่ค่อยสนิท เป็นคริสตชนและไม่ใช่ และแม้แต่เพื่อนจากต่างประเทศ เป็นผู้ขอให้ลูกสวดภาวนาให้ และเป็นผู้ที่ลูกสวดภาวนาให้เอง กว่าลูกจะขอพรให้รายชื่อเหล่านี้เสร็จ ก็เป็นสิบนาทีกแล้ว ☺ มีเพื่อนคนหนึ่ง

คนนี้เป็นคริสตชน เขาป่วยด้วยโรคเรื้อรัง แต่ทุกวันนี้เขาก็ยังมีชีวิตอยู่ เขาทราบว่าลูกสวดภาวนาให้เขาทุกคืน เขาบอกลูกว่าที่เขายังมีชีวิตอยู่ได้จนทุกวันนี้เพราะคำภาวนาของลูก และทุกครั้งที่เขาต้องเข้าโรงพยาบาล เขาจะโทรมาบอกลูก ลูกสวดภาวนาให้เขาด้วยความยินดี และบอกเขาว่า ลูกเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ทูลขอพระพรจากพระเจ้าให้เขา การที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น เป็นน้ำพระทัยและพระพรของพระเจ้า 😊😊😊

แต่มีอีกกรณีหนึ่ง เขาไม่ใช่เป็นคริสตชน แต่วันหนึ่งเขาบอกลูกว่าภรรยาเขาป่วยด้วยโรคฯ หนึ่ง และขอให้ลูกช่วยลั่นว่าแพทย์จะวินิจฉัยโรคผิด ลูกไม่ลั่น แต่ลูกเริ่มสวดภาวนาให้ และสวดเป็นกรณีพิเศษด้วย ผ่านบุญราศีของเรา สักพักหนึ่ง ลูกบอกเขาทางไลน์ว่าลูกได้เริ่มสวดภาวนาให้ภรรยาเขาทุกคืน เจียบ! ไม่มีแม้กระทั่งคำขอบคุณ 1 คำ จากเขา

ในการสวดภาวนาให้ผู้อื่นนั้น ลูกไม่ได้คาดหวังอะไรจากผู้เป็นของตอบแทน แต่การสวดภาวนาอย่างจริงจังให้แก่ผู้ที่ไม่เห็นคุณค่าของการสวดภาวนาของเรานั้น มันเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์หรือไม่หนอ?

คำถามที่ว่าลูกควรจะสวดภาวนาให้ภรรยาของคนๆ นี้ต่อหรือไม่ กลายเป็นเรื่องการปฏิบัติตนของลูกต่อพระพักตร์ของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อผู้ป่วยรายนี้ซะแล้ว

แล้วพระวาจาสามบทนี้ ก็ผุดขึ้นในสมองของลูก

“จงรักศรัทธู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน

จงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่ทำร้ายท่าน” ลูคา 6:27-28

“จงรักศรัทธู จงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่เบียดเบียนท่าน” มัทธิว 5:44

“ถ้าท่านรักแต่คนที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จรางวัลอะไรเล่า” มัทธิว 5:46

คนๆ นี้ ไม่ใช่เป็นศัตรูของลูก เขาไม่ได้เบียดเบียนลูก เพียงแต่เขาไม่เห็นคุณค่าในคำภาวนาของลูกเพื่อภรรยาของเขา ลูกควรจะสวดภาวนาต่อให้เธอไหม?

พระวาจาบทนี้เชื่อว่าคริสตชนทุกคนคงทราบดี

“ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39

แต่ถามว่าก็คนทำได้?

จากประสบการณ์ชีวิตของลูก ก่อนจะปฏิบัติตนได้ถึงพระวาจาบทนี้ เราต้องสามารถทำตามพระวาจาบทนี้ก่อนให้ได้

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว” โรม 12:17

ลูกเจอเหตุการณ์มากมายในชีวิตที่ผ่านมา ทั้งจากเพื่อน จากผู้ร่วมงาน หรือแม้แต่ลูกน้องที่เราทำดีกับเขาด้วยใจจริงทุกอย่าง แต่สิ่งที่ลูกได้รับตอบจากพวกเขา มันไม่ใช่เป็นสิ่งที่ลูกคิดว่าพวกเขาควรจะปฏิบัติตอบกับลูก แล้วลูกก็ต้องท้อพระวาจาหลายๆ บทข้างบนนี้ เพื่อให้สามารถกำกับให้ตัวเองสามารถปฏิบัติตนตามบทมัทธิว 5:39 ให้ได้

และลูกก็ค้นพบว่าการที่เราสามารถก้าวข้ามความรู้สึกของตัวเองได้ นั่นคือการยอมให้ผู้อื่นตบแก้มเราอีกข้างหนึ่งนั่นเอง

ขอพระองค์โปรดประทานพระพร ปรีชาญาณ ตลอดจนพลังกาย พลังใจแก่ลูกให้สามารถทำตามพระวาจาของพระองค์ได้ต่อเนื่องตลอดยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

www.moving-themountain.com

